

засли, че той не устоя на първата си мисъл и взе писмото, разтвори го и съ нетърпение прочете: «Г-нъ Николаевъ, до изравняване на неприятния за Васъ и намъ инцидентъ, който за сега занимава мнозина читатели на нашия вѣстникъ, длъжни сме отъ партийни още съображения да заявимъ, че вий напуцате вѣстника. Елата днесъ или най-късно до 7 часа тази вечеръ въ редакцията да поговоримъ обстойно по въпроса. Елате, защото вече двѣ анонимни писма заплашватъ редакцията съ скандални факти» . . .

Слѣдъ тия думи се редѣше още писано, но Николаевъ не можеше да чете. То бѣше грѣмъ. Той не можеше да повѣрва, че ония, съ които рамо до рамо е работилъ толкова години — ще го отритнатъ въ едно такова врѣме, когато тѣ му биха били най-полезни.

— Всички противъ мене! — прошепна Николаевъ. И какво! какво?, — се питаше той. — Единъ прѣдприемачъ казалъ нѣщо, посочилъ имъ факти. Е добрѣ — почакайте да чуете и противната страна. Ако азъ съмъ виновенъ въ нѣщо, простѣжката ми е още нищо, щомъ тя и безъ моитѣ думи е щѣла да вапуетне мъжка си.

И спомняйки си нейнитѣ думи за невъзможния имъ животъ, Николаевъ намѣря мотиви въ своя полза. Той се спрѣ, помисли и намѣри, че щомъ всички хвърлятъ обвинението нему — длъженъ е да излѣзе съ отворено писмо; да изложи Анина животъ и като обрисова нейното разбиране и нейния личенъ животъ, да покаже, че онова, което отдаватъ нему, е щѣло да стане и безъ него. — Съ това той би отблъсналъ нападкитѣ, и ще има съ какво да се извини прѣдъ съмишленицитѣ на вѣстника, съ чието име той израстна.

— Но кой ще разбере всичко това, — се запита Николаевъ. Не бѣ ли подобна случката съ другъ неговъ познайникъ, който въ нищо не бѣ виновенъ и все пакъ пропдна! Оправдаваше се той, но кой го разбра! — се възмущаваше Николаевъ. Обществото гледа резултата, а не мотивитѣ. То е готово днесъ да те носи на рѣка, а утрѣ да те тъпчи, се увѣряваше Николаевъ, спомнилъ си какво бѣше до вчера той и какво е днесъ. И онова общество, което той тѣй ревностно защитаваше прѣдъ Ана, днесъ той би го обругалъ прѣдъ нея, ако тя бѣше сега при него.

Спрѣлъ, той пакъ се замисли: какво да прави.